

ШУМАДИНЦА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Непадовичъ.

ГЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. вр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 16.

Мале приче.

Многозначећи ексеръ. — Еданъ постаръ човекъ имао е две милъ далеко одъ Лондона едно лепо польско добро, кое е већъ одъ 500. година у фамилији његовој одъ отца на сина прелазило. Осимъ овога польскогъ добра имао е онъ и одъ лежећи капитала знатне приходе, тако да га е сваки за богатогъ човека држао, кое е онъ заиста и био. Онъ е имао едица сина, кој ђе ово богатство некадъ наслѣдити. Да би пакъ сина свога метнуо на пробу, преда му отаць управљанъ надъ половиномъ целогъ иманя, кадъ е синъ већъ 21. годину навршио.

Но синъ није ни нийманъ био по ђуди отца. Онъ се одда пиянству, картану и другимъ пороцима и страстима. За кратко време онъ е не само иманъ свое разтурно, него се јошъ и презадужио. Узалудне биау све опомене и мудри савѣти. Найпосле е отаць, кадъ е већъ на самртној постелји лежао, молво свога безвадежногъ сина, да онъ у случаю томъ, ако га несрећни догађаи у пропасте и примораю, да прода своя добра, да баръ стару отчеву кућу, која е одъ давнашњихъ времена била собственостъ његови предака, не прода. Найвећма га е пакъ прикливао, да ону собу, у којој онъ умре, за свагда за себе задржи: „То ђе ти“, говораше му отаць, „бити последнъ склониште, ако га нигди више на свѣту не будешъ имао“.

Но што е годъ отаць сина лепше савѣтовао, то е овај све манъ слушао, и у мѣсто да се мало тргне, онъ по смрти отца не само продужи свой пустъ и неуреданъ животъ, него се јошъ већма поквари. За неколико година онъ е све наслѣђено иманъ расточио. Онъ е шта више и стару ону кућу продао, и само последню желю свога отца испунио, сирѣчь ту, што е задржао себи ону собу, да за цѣлога живота у њој обитава. За кратко време потроши онъ и оно мало новаца, што е за кућу добио, и њѣму ништа друго неостане, него сажалнъ они, кои су му за велику добитъ, ишли на руку разтурити свое иманъ и кои су га у пороке увальвали.

И тако е провео онъ неко време у туги, бѣди и тешкой бриги. У углу његове собе стаяше еданъ стари долапъ, кога е онъ до тогъ времена слабо и примѣћавао. На овај долапъ баца онъ садъ свой суморни и очаяни

погледъ. Заръ није могуће, да е у ономе орману заостала нека часть родителскогъ иманя? помисли, и ђипи са столицѣ; да своје любопитству удовлѣтвори. Онъ е све испрметао, но не нађе ништа друго, но старе неке папире, и комаде одъ чоѣ, свиле и платна, остатке очеви альина. Но онъ ипакъ даде себи труда све ове ствари испретурати; догодъ није дошао до два долапа. Но како се онъ упрестаи, кадъ на дну долапа види слѣдуюће рѣчи крупнимъ словима написане: „Распикућо! заръ си већъ све проћердао? Заръ си и твоју кућу већъ продао? Иди садъ и вѣшай се! У таванској греди нађи ђешъ еданъ велики ексеръ на ту цѣль“.

Каква поразителна стрела за изгубљеногъ сина! Самъ отаць заповѣда му, да се обеси. Уплашено погледи онъ горе у таванъ, и види заиста еданъ подебео ексеръ, о комъ е висио якъ конопаць. У крайнѣмъ очаянио помисли онъ, да е то његова судбина и воля божия, да онъ слѣдуе савѣту родителскомъ. Онъ се попне на едну столицу, замакне личину око врата, отисне ногомъ столицу, но у мѣсто да остане у воздуху о личини, онъ падне доле о патосъ. Тежина његовогъ тѣла истргла е ексеръ заедно съ еднимъ иверомъ гредѣ, у којој е закуцанъ био. Изъ едне рупѣ у греди покуля садъ на очаяногъ сина силни дукать, и овај биаше изванъ себе одъ стра, удивленя и радости. Мудри е отаць ово сокровиште сакрио у шупљој греди, да би тако свога сина, кога е коначъ и судбину онъ предвиђао, у часу крайнѣгъ очаяня освестио, да къ себи дође, ако е икакo могуће.

И ова крайня мѣра покойногъ отца имала е пожелани успѣхъ. Съ едномъ части сакривеногъ у греди новца могао е онъ одкупити очеву кућу; съ осталимъ новцемъ почео е онъ трговати, и распикућа почео е одъ тогъ времена уредно и штедљиво живити, тако, да е онъ за неколико година стекао јошъ веће иманъ, него што е оно било, кое е одъ отца наслѣдио.

(Шалѣва превара) Шарнасъ, француски богаташъ био е кодъ Лудвига XIV. пажъ, а у исто време служио и међу тѣлохранителѣма његовима. Онъ е имао предъ своимъ польскимъ добромъ у Анжу, врло дугачко шеталиште међу дрвѣнемъ, кое е одъ куће селянина едного, кои е кроячь био, сакривено било. Ни Шарнасъ ни отаць његовъ, нису могли никомъ начиномъ селянина то-

га да привољу да имъ колебу своју пошто било уступи. Шарнасъ почемъ му отаць умре, покуша наново, не били ма како селянина склонно на то, да му колебу прода, али и то буде опетъ узалудно. Найзадъ, почемъ већ самъ није знао, шта да ради, да би кући својој опетъ изгледъ прибавио, измисли слѣдуюћу чудновату шалу.

Кроячь, коме е кућица та принадлежала, самъ е самцить у нъој обитавао. Шарнасъ пошлѣ по нѣга, и поручи му, да е позванъ у дворъ, па да му за нѣгове служитель нова униформа, треба. Кроячь дође. Шарнасъ погода се съ нѣмъ за цену, али то условие предложи, да дотле изъ куће никудъ не крочи, докъ альине сасвимъ готове не буду. Кроячь пристане на то, па и онъ, као што се разуме, обвеже опетъ одъ своѣ стране благородника, да му овај за цело то време ело и пиће дае. И тако започне посао.

Садъ Шарнасъ нареди, те се планъ одъ куће и баште кроячеве извади. Затимъ буде одма кућа порушена, и истоветна тако, као што е та била, на еданъ пушкومتъ далѣ направљена. Такође се покушество онако исто, као што е пре стояло, до саме најситније стварчице, понамешта. И сама башта, съ наблюдаванѣмъ бившегъ реда, устроена буде. Место на комъ е кућа одпре стояла, дао е Шарнасъ тако уравниати и очистити, да се ни познати више није могло. Напоследку већ и кроячь едно вече съ посломъ своимъ готовъ буде. Шарнасъ задржи га скоро до поноћи, исплати га, и овај оде. Онъ предузме прави путъ крозъ аллее, али му се учини, као да е овај много далѣ, него што е обично до садъ било. Дође до дрвећа, кое му е досадъ за вођу служило, али немогаше кућу своју да нађе. Стане се чудити, очи трети, па напоследку дође му и то у память, да не савя, или да се самъ ђаво съ нѣмъ неигра. Међутимъ пође далѣ обзирајући се при свакомъ кораку то на едну, то на другу страну, и докъ е тако, немогући самъ чуду своје да се начуди, далѣ ишао, падне му на еданпутъ кућа една у очи, коя е сасвимъ исто онака, као сушта кућа нѣгова изгледала. Истина није на ономе месту, проумла у себи, на комъ е пре неколико дана била, али е ипакъ моя кућа! Чудо!! Прегледа е са свию страна, извади ключъ изъ цепа, тури у браву, врата се отворе; уђе у собу, нађе свой креветъ, асталъ, столице — накратко, све у своје надлежноме реду. Сиромѣ кроячь незнаде садъ самъ, шта да мисли, већ напоследку заклучи у себи, да му у глави мозакъ сасвимъ на своје месту нестои. Тако у той мисли и у креветъ легне, толкуюћи и размишљаваюћи на сваку руку, па најпосле и заспи.

Сутра данъ дође превареномъ кроячу память на свое место; селяни, сусѣди нѣгови, преповеде му шалу богатогъ Шарнаса. Онъ се разгоропаци — али се сви шали той смеяше, и самъ краль, кадъ га о томе известеше, насмея се сладко.

(Индиски лоповъ.) Еданъ Енглезь преповеда слѣдуюћи смешни догађај: Едно вече чувао е еданъ конюшаръ везаногъ испредъ шатора коня свогъ господара; кадъ наеданпутъ приђе къ нѣму еданъ странъ человекъ, и рекне му слѣдуюће рѣчи: „Приятелю, я ти саветуемъ, да добро на твогъ коня пазишь, ерѣ я самъ намислио, да га ове ноћи украдемъ.“ После ови рѣчи повуче се онъ на двадесетъ корака натрагъ, и сѣо е са највећомъ

ладнокрвношћу наспрамъ чувара, кои зачуђенъ овомъ безобразномъ дрзновенешћу, није никако очи съ нѣга — странца — скидао. Међутимъ се и сумрачакъ уватио, и обоица су јошть еднѣко еданъ према другомъ стаяли, и еданъ на другогъ мотрили. Наеданпутъ пакъ чуе слуга острагъ топотъ коньски копита. Онъ се осврне и гле чуда! нѣговогъ коня нема, а кудъ га е по мраку знао и тражити. У највећемъ страу устреми се онъ на оногъ мирногъ и таинственогъ странца, да га увати, и као емца и таоца држи и викао е ясно за помоћ. Но ко ће описати нѣгово удивленѣ, кадъ онъ на оногъ мѣсту, гди е странаць сѣдио, ништа друго не нађе, него еданъ у земљу забоденъ штапъ на комъ е чалма Индианца стаяла, и око кога е обвинена била бѣла альина нѣгова, коју е онъ непримѣтно са себе смако. Кадъ се већ мракъ уватио онда е лоповъ полако све свое альине свуко, и тако иј е вешто око забоденогъ у земљу штапа наређао, да сиромѣ чуваръ коня; никако није примѣтити могао промѣну; лоповъ се затимъ полако по трбуу као змия оданде подкрао, и извршио тако крађу, почемъ е конопце, за кое е конь привезанъ био, пресекао, на коня узашо и умако. Нѣгове пакъ рѣчи имале су само ту цѣль, да пазливостъ чувара обрати на нѣга, а да е одъ коня одврати.

(Препредена крађа) — Еданъ паризки свештеникъ дошао е при излазку изъ цркве у гуңгулу, ерѣ се силни свѣтъ тамо беше десио. На еданпутъ осѣти онъ, да се една туђа рука у нѣговъ цепъ, у комъ му е сатъ ставо увлачи. Онъ се одма тргне, и увати руку свога најближегъ комшиѣ, кои е башъ украденъ сатъ у свой цепъ метнути хтео. Свештеникъ хтео е да дигне ларму; и да даде лопова уапсити. Овај пакъ рекне му сасвимъ полако и тио „Ако Бога знате господине! немојте ме у несређу бацати! Метните вашу руку у мой цепъ, и узмите вашъ сатъ сами натрагъ.“ Свештеникъ тако и учини безъ многогъ размишљавања. Но текъ што е онъ завукао руку у цепъ лопова овај му увати руку и стане викати: „За Бога, помозите! Ево едного лопова у свештеничкимъ хальинама, држите га да не умакне!“ Околостоећа светина мислила е заиста, да свештеникъ није свештеникъ, него преобученъ какавъ лоповъ. И тако е морао сиромѣ оставити лопову сатъ и безъ обзира побећи да би само избегло злоставлянѣ раздражене светине.

— Лордъ Бомбовъ, кои се своимъ юнаштвоиъ и трезвеносћу духа узвисио одъ низкогъ степена лађарскогъ момка, до високогъ адмиралскогъ достоинства, бивше у едной морской битки, у којој е участвовао, јошть само простъ матрозъ. Топовско ђуле однесе усредъ битке нѣговомъ до нѣга стоѣнемъ другу едну ногу. „Брате“, викне му ранѣни, „ти видишь, я имамъ само едну ногу, а ти имашь две; однеси ме лѣкару“. Бомбовъ није се дуго мислио, него упрти свога ранѣногъ друга на раме, и понесе га преко крова лађе у собу лѣкара. Но узпутъ однесе едно ђуле оногъ ранѣногъ и главу. У густоме диму, и страовитой пуцњави битке Бомбовъ то није ни опазио, и продужи мирно свой путъ. Кодъ е са своимъ мртвимъ другомъ приспѣо кодъ лѣкара, рекне онъ лѣкару: „Ево вамъ доносимъ посла“. — За име Бога, шта я знамъ радити съ човекомъ коме е ђуле главу однело?“ запита лѣкаръ. Бомбовъ се обазре, и рекне мало срднѣ

то! „До ђавола! онъ е мене преварио, за главу ние ми ништи ни споменуо, него е само реко, да му е нога одвешена“.

(*Пилна войска*) — У шпанскомъ рату (подъ старимъ Наполеономъ) нашла е Енглеска войска у вароши Торквемади грдне количине вина, стадоше безъ рачуна пити. Онога дана и сутраданъ лежало е свуди по улицама и авлиама преко 12.000. войника мртви пияни. Када е Француски маршалъ Султъ съ войскомъ у ову варошъ дошао, морао се онъ 12. сати преко одређеногъ времена забавити у вароши, будући е у нѣговој войсци било јошть више пияни момава него и у енглеской. — Када су Енглези Баядоцъ на юришь отели и оплячкали, нашао е еданъ енглески офицеръ у едной цркви три мртва войника, кои су се у ракии удавили. Една сирѣчь пространа подземна коморица у цркви употребљена е у ово ратно време за сместиште ракие. Войници, ушавши унутра, нису имали када, да отворе бурадъ, него ий пробию куршумима, да би брже къ цѣли дошли; ракия истече сва, и у той се коморици направи мало но доста дубоко езеро. Троица одъ войника яко су се напили, пали су свладани пићемъ, на земљу, и удавили се у езеру одъ препечене ракие.

(*Слугия смрти*) — Бивши ађутантъ маршала Бесиера и Султа, де-Боди, прича у својој едной књиги слѣдуюће:

„30. Априла 1813. године ноћу бияше главни станъ царско - француске войске у Вайсенфелсу. И маршалъ Бесиеръ, кои е цѣлу кавалерию командовао, спавао е у главномъ стану кодъ Вайсенфелса. Я самъ сутраданъ у јутру доручковао само у дружтву са маршаломъ; но ја га наћемъ у врло суморномъ расположењу и жалостивогъ, и задуго нисамъ га могао склонити, да се заложу са разнимъ елима, која су на софру принесена била; онъ ми е одговарао, да ние гладанъ; я му на то примѣтимъ, да наше и непријатељске предстраже сасвимъ наблизу една наспрамъ други стоје, и да се имамо надати озбиљномъ и крвавомъ бою, кои намъ по свој прилици цѣлога дана неће дозволити, да помислимо на нашъ стомакъ. Маршалъ се најпосле склони и рекне: „нека буде по твојој вољи; па ако ме пре подне згоди смртоносно зрно, оно баръ да неотидемъ гладанъ съ овогъ света.“

Када смо се дигли са софре, даде ми маршалъ ключъ одъ нѣгове путничке торбе и рекне ми: „потражите Бога вамъ писма мое супруге.“ Я то и учинимъ и предамъ му сва та писма. Онъ ий узме и баца ий сва у ватру; а до оногъ времена онъ ий е брижљиво чувао. Войводина одъ Истрие (супруга маршала Бесиера, будући е онъ имао титулу „войводе одъ Истрие“) казивала ми е у доцнија времена, како е маршалъ при полазку и праштаню многимъ лицама казао, да се онъ неће изъ те войне живъ кући повратити.

Царъ Наполеонъ узаше на коня, а маршалъ Бесиеръ ишао е за њимъ. Лице нѣгово бияше бледо и черте нѣгове изьявљивале су тако дубоку жалость и суморность, да ми е то сасвимъ яко у очи падало, и я рећемъ едномъ другу до себе: „ако дође данасъ до битке, маршалъ ће за цело погинути.“ Битка се заметне Херцогъ одъ Елхингена (еданъ Наполеоновъ маршалъ)

заузме се са својомъ пѣхотомъ село Рипихъ а войвода одъ Истрие (Бесиеръ) спремао се, да проматра онај кланацъ и теснаце, изъ кои е непријатељ истиснутъ; будући е онъ туда хтео проћи са својимъ одѣленѣмъ войске. Када е дошао на висину, која е владала селомъ, онъ се налазио у домашаю едне батерије топова, коју су непријатељи ту намѣстили, да ватромъ својомъ држе у власти цѣо друмъ. Прво ђуле, коју е батерија избацила, одкине едномъ гардејскомъ квартир-майстору одъ польске лаке кавалѣрије главу, кои е више година извршавао кодъ маршала дужность ордонанску. Овај губитакъ яко сневесели херцога одъ Истрие, и онъ се у трку оданде удали. Но после неколико тренутака врати се онъ съ пратњомъ и рекне, показиваюћи рукомъ на мртваца: „овај войникъ мора се саранити, а и царъ би незадовољанъ био, када би видио овде едного мртовогъ нижегъ офицера одъ гарде; еръ када би непријатељ случайно позицију ову опетъ натрагъ отео, онда би онъ могао помислити, да е гарда узмицала.“

Едно ђуле, кое е съ те исте батерије избачено, згоди маршала башъ у овомъ тренутку, када е ове речи изговорио, и онъ падне мртавъ съ коня. Лева рука, којомъ е узду држао, будући е тада башъ дурбинъ у цепъ мећао, сасвимъ е размрскана и ђуле му прође крозь тѣло. Нѣговъ цепни сатъ зауставио се, према ние ни најманѣ повређенъ био; онъ и садъ јошть показуе сатъ и минутъ, када е маршалъ погинуо; еръ одъ тогъ времена ние никако ни навиянъ.

М р в и ц е.

(*Право пријатељство*) Неки несрећни младъ Французъ, кои е вавѣкъ потребовао новаца, будући му е финансија била у највећемъ нереду, но кои се знао вешто помоћи издашномъ кесомъ нѣгови срећни, посетио е едномъ свога пријатеља, именовъ Абу-а, према чијој е кеси особиту наклоность осећао, будући е Абу-нѣму свакада готовошћу узаймљивао, безъ да е после яко навалѣвао на нѣга, да му заемъ врати. „Добро јутро, любазни пријателю!“, рекне онај први као безъ душе и хитно, „опрости ми што те узнемуравамъ; я самъ само дошао, да ми узаймишь десетъ дуката!“ — „Я немамъ пара за узаймљиванъ“, одговори Абу. — „Пријателю я морамъ десетъ дуката имати“, повтори онај први. — Я ти ипакъ кажемъ, да немамъ новаца за даванъ. — „Онда ми остае јошть едно ужасно средство!“, викне овај неуредникъ съ изразоми туге и очајаня. — „А то би било?“, рекне Абу. — „Да скочимъ у Сену (рѣку)!“ — „Лудо, шта си наумио! но ти то зацѣло нећешъ учинити; та заръ не видишь, да е Сена сва замрзла? — Е, пријателю када е већъ дотле дошло съ тобомъ“, рекне Абу сажалително, „онда нећу, да се замномъ говори, да самъ ти последню услугу одрекао! . . . .“ „О, мой добри и племенити пријателю! Ти си се дакле само шалио, а у ствари ти ми твою помоћ нећешъ одрећи, . . . рекне сасвимъ радостно онај први, мислећи, да е са својомъ очајателномъ претенциомъ срце пријатеља свога тронуо и разжалио. — „Ево два франка“, рекне Абу ладнокрвно, тиме ћешъ баръ моћи наймити кога, да ти разлупа ледъ на реки Сени па онда скочи у воду.“

М а л и ц е.

Само е дѣятелностъ животъ, а радъ е уживанъ.

О какву радость срце човеческо осећати може, а ко е ово јоштъ невино.

Непрепири се съ незналицама; они се недаду убѣдити, еръ они недаду радо незнањъ њино познати.

Богатства дворе мудрога, а господаре надъ будаломъ.

Мударъ никада неће речи, него оће дѣло.

Богатство ние увекъ благополучие.

Ползуй се съ временомъ, оно се, добро упамти, нигда више невраћа!

Ко непрестано само одъ едне радости другой трчи; ко нарочито само у кругу чувственихъ удовольствия тумара: тай губи, размеће и расипа свой животъ, али га неужива. Такавъ начинъ живота отвора сасма брзо оне изворе досаде, гнушаня, неповольности, кои се, кадъ већъ еданпутъ потеку, тешко опетъ затворити даю. Такавъ начинъ живота необходимо доводи дуго време, тога непријателя свию задовољства, и нити се съ опредѣленъмъ нити са силама човеческимъ подудара. Изнуренъ тѣла, ослабленъ духа, слабостъ и немоћъ къ дальмъ ужитку, необходима су, неизбежна слѣдства, коя раније или доцније, текъ зацело, изъ тога произлазе.

Зачуди се свачемъ или ничемъ. Што човекъ у другомъ већъ часу живота свога живити непрестане, свакдашнъ е, али ипакъ веће чудо, него кадъ би просиякъ кралѣмъ постао.

О ти, кои си добродѣтель твою пренебрегао, савѣсть твою удвело: непрестано ћешъ тамо амо блудити, мира нећешъ нигда наћи: и бадава ћешъ за уживанъмъ живота чезнути.

Јоштъ ми непознаемо границе савршенства човеческогъ. Престанакъ, кои ми мислимо да увиђамо, само е привиданъ. Органъ, тѣло може остарити, али оно не. Њгове се силе узвишаваю употребленъмъ, а тимъ се истимъ и разлучаваю за будуће траянъ.

Загонетке и одгонетке.

Колико у Библии има писмена? — Шестъ. Гди се налази најстарије царство? — У оче-нашу. Гди вре-

ће држе совѣтъ и засѣданье? — У воденики. Коима више очию, него што година има дана? — Онај кои се првогъ Јануара роди. Тагино дете, мамино дете, а ничиј синъ — кћи. Съ чиме се почињъ данъ? — съ добро (д.)

Зашто — зато.

Зашто люди кажу да е несрећа кадъ зець претрчи путь? — Зато еръ да е среће онъ неби трчао него би стајо печень на асталу.

Зашто петао зажмури кадъ пева? — зато, да кокоши мисле да онъ то зна на паметь. Зашто люди обично радо о тујимъ погрешкама говоре? — зато да би сами своје погрешке умањивали.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Вѣсти изъ Кине одъ 19. Јануара являю: да е царъ кинезки миру наклонѣнъ, и да е гувернеръ Ђхъ сбаченъ и на његово место Елингъ постављенъ.

— Званично е већъ явлѣно да ће се конференцие збогъ Насенбурга у Паризу држати, и почеће при свршетку овогъ месеца.

— Персиски посланикъ Феруѣ-канъ рѣшио се да иде у Лондонъ, његови разговори са енглескимъ државницима миролюбиви су, и савъ е изгледъ да ће се сва размирица са Енглескомъ и Персиомъ безъ рата свршити.

— Воени Француски министеръ издао е налогъ да се у Тулову што пре сврши една линейна лађа и една фрегата, како би се кадъ руски вел. князь Константинъ тамо дође, предъ њимъ у море могле спустити, и тиме његовъ доћекъ увеличати.

— Царъ аустриски и царица кои сада по Итали путую и велике милостинѣ чине, путоваће у Маю месецу и по целой Мадарској, и већъ гди-кое припреме предузимаю се за тај дочекъ.

— Изъ Париза пишу да министеръ инострани дѣла графъ Валевски нестои најболѣ кодъ цара, и да може сваки данъ промена бити.

О г л а с и.

(3—3) Подписани препоручую се и обявлюю почитаемомъ публикуму да притяжаваю доста добру суму сваке ране као: пшенице, ечма, овса кукуруза, пасуля, брашна. — Коимъ муштерие са доста евтиномъ ценомъ послужити могу, а такоћеръ и

ЗА МЕАНЦИЈ

налази се добре Шљивовице на више акова одъ 8. 9. 16. 18. и 20. гради жестине којомъ ће моћи тако исто евтиномъ ценомъ, муштерие послужити Београдъ 28. Јануара 1857.

Карапешинъ и Маргетићъ ортаци на Сави,

(3—3) Кодъ Тоше Поповића бирташа „Кодъ Дампшифа“ идући на Саву, има врло лепа Карловачка вина по 2. гроша ока на продаю. Ко жели на аковъ и на више узети може много евтиние добити.

Стецишта су отворена:

При Суду Окр. Валѣвскогъ надъ масомъ поч. Максима Кретића изъ Валѣва до 25. о. м.

При Суду Окр. Црнорѣчкогъ надъ масомъ поч. Живана Ратковића изъ Планинице до 11. Марта.

При Суду Окр. Рудничкогъ надъ масомъ презадуженогъ Василия Даниловића изъ Рудника до 6. Марта.

При истомъ Суду надъ масомъ презадуженогъ Вучка Милића изъ Брезне 11 Марта.

При Суду Крагуѣвачкомъ надъ масомъ поч. г. Петра Марковића бив. члена до 11. Марта.

При Суду Црнорѣчкомъ надъ масомъ безъ наслѣдника умрлогъ Косте Митровића изъ Лесковца у Турској до 1. Априла.

Продавање се:

Начал. Ок. Подринскогъ лицитира ће зиданъ едного здания за школу у Крупню 25. 26. и 27. о. м.

Нач. Ок. Рудничкогъ продавање добра Живана Саввића изъ Лютовнице 15. 16. и 17. о. м.